

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกยุคปัจจุบัน ซึ่งเป็นโลกแห่งการติดต่อสื่อสารนานาชาติ ภาษาอังกฤษถือว่ามี ความสำคัญในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ การประสานงานราชการ การท่องเที่ยว รวมทั้งการศึกษา การศึกษาในประเทศไทยทุกระดับชั้น ต่างให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ โดยในการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ตำราส่วนใหญ่ที่นำมาใช้ล้วนแต่มีเนื้อหา ภาษาอังกฤษ ซึ่งหากมีความรู้ด้านคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ก็จะช่วย พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป อีกทั้งในปัจจุบันการจัดการเรียนสอนได้ให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนที่ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ โดยให้ความสำคัญกับ ตัวผู้เรียนและเน้นผู้เรียนให้เป็นผู้ได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเรียน การเรียนการสอนไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษมักจะจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสอน โครงสร้าง อธิบายกฎไวยากรณ์ ยกตัวอย่าง โดยผู้เรียนใช้วิธีการจดจำโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อนำไปใช้เพียงเพื่อการสอบเท่านั้น ไม่สามารถนำ ความรู้ด้านไวยากรณ์ไปใช้กับทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้จากลักษณะการสอนดังกล่าวอาจเห็นได้ว่า ผู้สอนมี บทบาทสำคัญที่สุดในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งเป็นลักษณะการเรียนการสอนที่น่าเบื่อหน่าย ทำให้ผู้เรียนไม่มีแรงจูงใจในการเรียน จนทำให้เกิดความรู้สึกไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษในที่สุด ประกอบ กับผู้เรียนภาษาอังกฤษมีความรู้ด้านไวยากรณ์ที่ไม่เพียงพอ ทำให้รู้สึกว่าการเรียนไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก และน่าเบื่อ

แนวโน้มการจัดการเรียนการสอนในฐานะภาษาต่างประเทศมุ่งให้ความสำคัญกับวิธีการ สอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-based teaching) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ ต่อกระบวนการเรียนรู้ของตนเพิ่มขึ้น และเป็นการจัดการเรียนรู้ภาษาให้เชื่อมโยงกับประสบการณ์ ชีวิตของตัวผู้เรียน แต่ปัญหาที่พบได้จากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นพบว่า นักศึกษามีความรู้ ด้านไวยากรณ์ไม่เพียงพอที่จะใช้ในการสื่อสาร ในด้านการเรียนการสอนภาษานั้น ครูผู้สอน ภาษาอังกฤษมักสอนในรูปแบบของการเน้นครูเป็นศูนย์กลาง โดยเน้นการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ โดยไม่ใช้กิจกรรมฝึกให้ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์เพื่อการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์จริง ทำให้ ผู้เรียนท่องจำกฎไวยากรณ์ได้ แต่ไม่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ โดย เพโตรวิทซ์ (Petrowitz 1997 : 201) และ (นูแน 1998 : 102) กล่าวว่า กิจกรรมที่ใช้สอนไวยากรณ์ไม่เหมาะสม กิจกรรมที่ใช้ฝึกไวยากรณ์เน้นการสอนไวยากรณ์มากเกินไป ทำให้การใช้ภาษามีความไม่เหมาะสมที่ จะใช้ในสถานการณ์จริง และการฝึกไวยากรณ์มีความยากเกินไป ไม่ชัดเจนในเรื่องรูปแบบและการใช้ ภาษาซึ่งทำให้ผู้เรียนไม่สนใจบทเรียน

เพนนิ่งตัน (Pennington 1995 : 6) กล่าวว่า การสอนไวยากรณ์ควรจัดกิจกรรมที่ให้ โอกาสผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในชีวิตจริง กิจกรรมควรมีความหลากหลายเพิ่มความคิดที่

สร้างสรรค์ในการเรียนรู้ภาษา กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการจัดกิจกรรมกลุ่มที่เหมาะสมสำหรับการสร้างความหมายในการเรียนการสอนในชั้นเรียน จอห์นสันและคณะ (Johnson and Johnson 1991 : 1) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือกันหมายถึง กิจกรรมที่กลุ่มที่นักเรียนทำงานร่วมกันเพื่อเพิ่มความรู้ของตนและสมาชิกในกลุ่ม โดยที่สมาชิกของกลุ่มต่างช่วยเหลือกัน แลกเปลี่ยนและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน นักเรียนให้กำลังใจและกระตุ้นเพื่อนในการเรียนรู้เพื่อจะได้ประสบความสำเร็จทางการเรียน ทั้งนี้ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม โดยสเลวิน (Slavin 1983 : 4) ที่ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือกันคือการที่นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีหน้าที่รับผิดชอบงานที่ได้มอบหมาย การเรียนการสอนเน้นทักษะความคิด การร่วมมือร่วมแรงกันระหว่างสมาชิกทุกคนในการแก้ปัญหา เพื่อจะได้รับความสำเร็จร่วมกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือกันสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนในการใช้ภาษาสื่อสารทั้งทางด้านวิชาการและสังคมเพราะการเรียนรู้แบบร่วมมือจะทำให้ นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น พัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนและผู้สอน บรรยากาศการเรียนการสอนในห้องเรียนช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการเรียนดีขึ้น

สำหรับปัญหาทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล ที่ศึกษาในคณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีส่วนใหญ่ พบว่า นักศึกษามีความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอสำหรับการอ่านตำราภาษาอังกฤษ โดยสังเกตได้จากผลคะแนนการสอบปรับพื้นฐาน และการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป ส่วนใหญ่เกิดความรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องน่าเบื่อ และยากเกินไปผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรนำกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ซึ่งสมาชิกแต่ละคนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือกัน รับผิดชอบต่อกันเองและกลุ่ม มาใช้ในการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยผู้สอนต้องมีการปรับเทคนิคการสอน เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากขึ้น ให้ผู้เรียนได้มีการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิควิธีตามแนวคิดของสเลวิน (Slavin 1983) และ คาแกน (Kagan 1990) ที่ได้เสนอแนะว่าเป็นเทคนิควิธีการที่เหมาะสมในการใช้สอนไวยากรณ์ ได้แก่ เทคนิควิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์รายกลุ่ม (STAD) เทคนิควิธีการสัมภาษณ์ 3 ขั้นตอน (Three-Step Interview) เทคนิควิธีการทำงานรอบวง (Roundtable) เทคนิควิธีการคู่ตรวจสอบ (Pairs-Check) และเทคนิควิธีการแบบเล่าเรื่องรอบวง (Roundrobin) โดยผู้วิจัยเห็นว่ากระบวนการเรียนรู้ร่วมกันจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดความรับผิดชอบต่องาน สนับสนุนให้กล้าแสดงออก การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกระบวนการที่เน้นการจัดกิจกรรมผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน เกิดการเรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน โดยอาศัยความช่วยเหลือจากเพื่อน ลดปัญหาความไม่มั่นใจหากต้องถามผู้สอน อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการทำงานเป็นทีม ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และที่สำคัญช่วยพัฒนาความรู้ทางด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีกด้วย

2. วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ก่อนและหลังการเรียน โดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

3. สมมติฐานทางการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี หลังได้รับการสอนโดยกิจกรรมการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกันสูงกว่าก่อนได้รับการสอน
2. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกันอยู่ในระดับดี

4. ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

- 1.1 The Present Simple Tense
- 1.2 The Past Simple Tense
- 1.3 The Present continuous Tense
- 1.4 The Past continuous Tense
- 1.5 The Present Percept Tense
- 1.6 The Future Simple Tense
- 1.7 The Future “going to”
- 1.8 Wh-questions

2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน
 - 2.2.2 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

3. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวน 40 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

4. ขอบเขตด้านสถานที่

วิทยาเขตวังไกลกังวล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ตำบลหนองแก อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

การเรียนรู้แบบร่วมมือกัน หมายถึง วิธีการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ซึ่งสมาชิกแต่ละคนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองเท่านั้น แต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม

การพัฒนากิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน หมายถึง การสร้างกิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยนำเอาเทคนิควิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน 5 เทคนิควิธีตามแนวคิดของสเลวิน (Slavin 1995) และคาแกน (Kagan 1990) ที่ได้เสนอแนะว่าเป็นเทคนิควิธีการที่เหมาะสมในการใช้สอนไวยากรณ์ ได้แก่ เทคนิควิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์เป็นรายกลุ่ม (STAD) เทคนิควิธีการสัมภาษณ์ 3 ขั้นตอน (Three-Step Interview) เทคนิควิธีการทำงานรอบวง (Roundtable) เทคนิควิธีคู่ตรวจสอบ (Paired-check) และเทคนิควิธีการเล่าเรื่องรอบวง (Roundrobin) นำมาใช้ในการพัฒนาแผนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ในการติดต่อสื่อสารได้

เทคนิควิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกันที่ใช้ในการกิจกรรมการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดของสเลวิน (Slavin 1995) และคาแกน (Kagan 1990) ได้แก่

เทคนิควิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์เป็นรายกลุ่ม (STAD) คือ เทคนิคที่กำหนดให้สมาชิกในกลุ่มมี 4 คน ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาให้นักศึกษาทั้งชั้นและให้กลุ่มทำงานตามที่กำหนด นักศึกษาช่วยเหลือกันในการทำงานตามกำหนด โดยต้องแน่ใจว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนดี

เทคนิควิธีการสัมภาษณ์ 3 ขั้นตอน (Three-Step Interview) คือเทคนิควิธีที่กำหนดให้นักศึกษาทำงานเป็นคู่โดยกำหนดหัวข้อในการพูดโดยนักศึกษาสัมภาษณ์เพื่อน หลังจากนั้นให้นักศึกษาเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน และให้นักศึกษาเล่าเรื่องรอบวง

เทคนิคการทำงานรอบวง (Roundtable) คือเทคนิควิธีที่กำหนดให้นักศึกษาจับคู่กันทำงานในกลุ่ม 4 คน โดยผลัดกันตอบคำถามและตรวจสอบ จากนั้นมารวมกลุ่ม 4 คน อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

เทคนิคการเรียนรู้แบบเล่าเรื่องรอบวง (Roundrobin) คือ เทคนิควิธีที่กำหนดให้นักศึกษาทำงานเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน ให้พูดโต้ตอบ เล่า หรืออธิบายความคิดของตนเอง การพูดนี้จะผลัดกันที่ละคนตามเวลาที่กำหนดครบ 4 คน

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และหน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และเพื่อสร้างเสริมความสามัคคีในชั้นเรียน ฝึกทักษะการทำงานเป็นทีม และพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ สามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ดี